

står og snakker lidt med Atto og Liban der lærer mig somaliske ord og vendinger der er nyttige at kende i ghettoen.

Store pik: *Guska buran*.

Somalere er de flinkeste mennesker jeg kender. De spiller aldrig smarte eller hårde og kender deres plads i hakeordenen. Der er langt op til tyrkerne og araberne som indvandrede til landet længe før der blev borgerkrig, og USA begyndte at blande sig og slå ihjel. Der er kaos i deres måde at kommunikere med hinanden på. Som om de altid går skævt af hinanden. De kommer fra forskellige egne og klaner og områder, man kan høre deres udtale og dialekt indimellem er vidt forskellig, ofte mundhugges de, og sproget udtrykkes på perfekt vis deres vrede. Samtidig er det som om de kan grine af hvad som helst, de er meget fysiske og klemmer og niver hinanden hvis de ikke rigtig kommer videre i samtalen.

'Knep din mor': *Hooyadaa waas*.

Attos dansk bliver langsomt bedre. Han er altid smilende og venlig mod mig. Han går i skole på Christianshavn, tre klasser under hans egentlige alder hvilket i sig selv er et mysterium. Alligevel tegner der sig et mønster. Næsten alle de *waryaa* jeg lærer at kende, har fødselsdag midt på året. Omkring den 14., 15. eller 16. juni. Der bliver ikke ført logbog eller noteret dato og klokkeslæt over fødsler i Somalia. Mange af dem ved ikke engang hvilket årstal de er født i. Men dømt ud fra deres kraftige skægvrækst på underhagen og størrelsen på deres pik og pikhår når vi går i bad efter fodboldtræning, så er de nok blevet forynget med et par år da immigrationsmyndighederne i sin tid skulle registrere deres families ankomst og udstede dem en opholdstilladelse. Flere gange i løbet af en fodboldkamp afgør de opgørene ene mand med deres fysik og hurtighed, og flere gange nedlægger modstanderholdets træner protest mod vores brug af spillere som virker alt for gamle til årgangen, men der er inret de kan gøre.

'Stor røv': *Futaa buran*

En velkendt somalierjoke er at spørge en *waryaa* om han kan fortælle hvor gammel han er – uden at hive sit sygesikringskort frem. En anden joke lyder, hvilket dyr er det hurtigste i verden: en kylling midt i Mogadishus gader.

Mikes yndlingsjoke handler om den lille somaliske pige der

kom hjem med en femkrone og fortalte sine forældre at hun havde fundet en hulahopring. Den joke forstår Atto ikke helt.

Jeg elsker dig: *Wann ku jeelehay*.

Guled fortæller de andre at jeg faster. De griner og klasker mig i nakken. Ornlig integreret, dig! siger Liban og blotter sine kridhvilde fremsående tænder og rosa tandkød. Han er så sort at det virker helt naturstridigt. Det vækker respekt hos dem at en dansker faster med dem. Mashallah, du er en god dansker, Morten Pajper, siger Atto og klemmer mig på skulderen.

'Din mor er en luder': *Hooyadaa dhillo*.

Bagefter tager vi som sædvanligt i Sundby Algård og spiller fodbold i salen og slapper af igen i sofaerne inde i poolrummet. Guled plejer gerne at tale om piger og hvordan man scorer dem. Men ikke i denne måned.

"De næste par uger jeg koncentrerer mig om at være muslim. Det er derfor ramadan er god for de fleste. Den får os til at huske på at vi skal være ordentlige. Men det er svært. Du kan slet ikke forstå hvor svært det er, når alle pigerne ser sådan ud."

"Må man heller ikke onanere når det er ramadan?" siger jeg og har selv bedt om det råbelige blik Guled med det samme sender mig.

"Er du dum. Selvfølgelig må man ikke det."

"Heller ikke når solen er nede, og man ligger i sin seng?"

"Gud ser alt, Pape. Hvad tror du ellers? Man kan ikke gemme sig for Gud. Da jeg var helt lille og boede i Somalia, troede jeg faktisk at Gud var solen om dagen og månen om aftenen, og at han hele tiden holdt øje med mig. Det havde jeg fået at vide af nogle af de store i min landsby. I Danmark er der altid skyer så Gud er ikke så farlig her. Måske er det derfor jeg opfører mig så dårligt. Det kan være de andre perkere har fået fortalt den samme historie. Hahahaha!"

'Kælling': *Sharmuttoo*

Vi går hele vejen fra Algården til Guleds lejlighed på Kongelundsvej ved De Hvide. Sidst jeg fulgtes med ham i det kvarter fik han tæsk og bad mig om at gå.

"Det er mange år siden," siger han og griner da jeg minder ham om episoden. "Ham der bumser, han var hele tiden efter mig."

Han spillede rigtig smart og kaldte mig neger og sådan noget. Men nu vi er blevet store, han ved godt vi er U.P.'ere så han rører os ikke. Han spillede også rigtig smart over for Musa. Engang fik Musa tæsk af en masse danskere da han gik med aviser heromkring. En eller andens far kaldte på sine sønner og så gav de ham bare *vum*. Bare lige pludselig. Midt i gården, ligesom mig. Der er mange nazier herude. Der er mange flere længere ude af Kongelundsvej. Men de tør ikke komme herind eller til Planen. De er bange for os. Fuck dem."

Når først Guled åbner op, kan han snakke i evigheder. Han fortæller mig flere historier om U.P.'erne. Om nogle af de ældre medlemmer som jeg har mødt i Jokeren og i Algården, der går med pistoler, og som har røvet banker. De giver de yngre medlemmer hundredekronesedler fra store tykke bundter, køber dem mad og sodavand i Centret og sælger dem mærketøj og sko til billige penge. "De er farlige, men de er også rigtig flinke. De vil ikke have vi skal blive ligesom dem. Køre rundt og sælge hashis og våben og sådan noget. De siger vi skal være gode i skolen, men hvis der er nogen der prøver på noget eller truer vores bande, så er de der altid for os. Men hvis en af os spiller for smart, så får vi slag og bliver sat på plads."

"Tænk hvis danskere havde et sammenhold ligesom det," siger jeg.

"Nemlig. Der *er* ikke noget danskersammenhold. I holder sammen når I gemmer jer hos hinanden, men kun fordi I ikke kan lide perkere og indvandrere. Jeres sammenhold er på grund af frygt. Men hvorfor skal I så gå og sige racist-ting til os? Bare fordi I er bangebukse og ... det der, hvad er det Mike plejer at sige han er?"

"Mørkeråd?"

"Ja, mørkeråd. Ham der, han synes det er sjovt at være racist. Han er flink nok, Mike, men nogle gange han spiller alt for dum, den bums."

"Jeg har da ikke sagt noget racistisk til nogen som helst," siger jeg.

"Det ved jeg godt, Morten. Du er vores bror, husk på det. Men kan du ikke fortælle mig hvorfor ALLE andre hader perkere. Også de der politikere. Wallah, hvad sker der for dem? De der gamle danskere der vil have vi skal drikke øl og spise svin, ellers er vi ikke ligesom dem. Hva' det for noget?"

Jeg tænker over spørgsmålet, men kan kun formulere et selv.

"Vil du gerne være dansker, Guled? Føler du dig dansk?"

"Hvordan skal jeg føle mig dansk når jeg hele tiden får at vide jeg ikke er der? Jeg er ikke født her, men jeg er dansk statsborger og det hele. Hvad skal jeg gøre mere? Jeg går i skole og laver mine lektier. Eller de fleste af dem i hvert fald. Jeg vil gerne ha' uddannelse her og tjene penge og hjælpe min familie. Er det imod danskeloven?"

"Du mener Grundloven?"

"Ja, den der. Er det måske imod danske traditioner? Tror du jeg hellere vil være i Somalia? De der dumme danskere, de ved ikke hvordan verden ser ud. De hygger sig bare med deres bajere og deres sommerhus. De har det godt. Det er som om de mangler nogen de kan gå og hade på. Jeg forstår det ikke. Fucking haters. Min lillesøster sad i bussen i sidste uge ved siden af en gammel dame. Hun kiggede på hende hele turen og så sagde hun: 'Hvorfor har du tørklæde på? Kan du ikke bare se normal ud? Hun blev rigtig bange, min søster.'"

Vi drejer ned ad krydset ved Vejlands Allé. Vejret er mildt. Det er allerede blevet markant mørkere siden vi gik fra Algården. Dagen er ved at slippe sit greb om os.

"Men Guled, tænk på at hende den gamle dame måske aldrig har set en muslim eller en sort person før der kom indvandrere til Danmark. Da hun voksede op, var alle lyshårede og hvide og talte det samme sprog og gik i det samme tøj. Måske synes hun bare det er underligt," siger jeg og lynet op i min jakke mens en gruppe børn kommer løbende bag os med skoletasker på ryggen. De drejer ud på cykelstien for at passere os og bevæger sig faretruende tæt på kørebanen hvor bilerne i hastig fart forsøger at overgå hinanden i hvem der først kan komme hjem efter fyraften. De dytter af ungerne der giver fuckfingeren til bilerne og griner og løber videre. Guled tænker sig længe om.

"Det kan jeg godt forstå, den der perspektiv, men der har jo været perkere i Danmark i mange år. Hvorfor er det så først nu at der er så mange der snakker om os og vil sende os hjem igen?"

"Jeg ved det ikke. Jeg tror mange er bange for hvad der sker med deres land. Når jeg ser fjernsyn, er der altid en eller anden historie

om nogle udlændinge der har lavet ballade eller er blevet anholdt. Folk vil ikke have sådan nogle mennesker ind i landet.”

“Slap lige af med jer. Hvor mange perkere er der i Danmark? Er I bange for vi overtager det hele, eller hvad?”

“Det tror jeg faktisk nogle er,” siger jeg.

Guled ryster på hovedet. Længe.

“Jeg skal fortælle dig noget, min ven. Jeg ved godt der er mange perkere der laver ballade og sådan noget. Men det er kun fordi de skal spille smarte. Ellers er de færdige. *Khalas*. Bare tænk på der hvor vi kommer fra. Hvis du ikke får respekt og er stærkere end de andre, du bliver zigget dagen lang. Derfor perkene er nødt til at lave ballade og spille smarte.”

“Men det får jo ikke gamle damer eller andre danskere til at synes bedre om perkere,” siger jeg. “Respekt er noget andet i Danmark, tror jeg. Man er respekteret hvis man opfører sig ordentligt over for andre.”

Guled begynder at grine.

“Det er derfor I aldrig vinder en skid i fodbold. I har det for godt og opfører jer pænt og tror andre gør det samme. Ligesom dengang I bare overgav jer og opførte jer ordentligt da tyskerne kom. De gik bare lige ind! Sådan. Så var I besat af Hitler. Koran, hvis der havde været Somalia eller Irak eller Marokko eller Pakistan; bare vent og se hvor mange kugler de der nazier havde fået. Vi havde spist dem.”

Jeg føler et kuldsår fra en pludselig vind. Min mave rumler. Hvornår fanden går den sol ned?

“Jeg hørte en i fjernsynet sige at Islam var ligesom nazisme. Bare sådan nutidig slags nazisme. Så nu kan det være vi har lært af vores fejl i fortiden og finder våbnene frem mod perkene i stedet.”

Guled synes ikke det er spor sjovt.

“Der er allerede våben i gang. Snart der bliver krig. Bare vent. Når de der rockere er trætte af at perkene stjæler deres stoffer og deres penge og deres piger. Wallah, den her by kommer til at brænde. Husk hvad jeg sagde. Jeg bor heroppe. Kom, din dansker.”

‘Hold din kæft, bøssekarl! *Aamnus qaniis!*’

Opgangen er stort set magen til dem i Planen. Den samme størrelse og udførelse, samme materialer og antal trappetrin. Hvor end jeg færdes, er der ingen afvigelser. Der bliver råbt på fremmede sprog allerede ved førstesalen. En kvinde skælder et grædende barn ud.

“Det er min underbo. Hun er altid sur og råber højt,” siger Guled. “Stakkels hendes mand. Haha. Dumme kurdere. Ved du godt hvad kurdernes nationalsang er?”

“*Hvor skal vi sove i nat*,” siger jeg og nynner melodien.

“Ja, hvordan vidste du det? Men seriøst, stakkels Behrouz og resten af de der kurdere. De har ikke noget rigtigt land!”

Guleds lejlighed ligger på anden sal. Efternavnet står på døren med små sorte aluminiumsbogstaver som hos os. Han låser os ind og smider skoene med det samme. “Tag dine sko af, og stil dem her,” siger han. Han råber ind mod stuen. Lyden af små skridt lunter i vores retning. Hans lillesøster Faaiso spæner ind i hans åbne arme. Han løfter hende op i en halv svingtur. Hun ligner ham på en prik. Hun er rynd med store runde øjne. En Minnie Mouse-bluse og et marineblåt silketørklæde. Hun skal begynde i skole næste år. Guled kysser hende på kinden adskillige gange, og oppe fra sin storebrors sikre favn kigger hun ned på mig som et barn der stirrer på en stor forlystelse for første gang. Hun gemmer hovedet væk og siger noget til ham på somalisk.

“Der her er Morten. Han skal spise med os. Han faster i dag. Er han ikke sej?” Faaiso nikker. “Kan du sige hej til Morten?”

“Heej,” siger hun og løber ind i stuen og råber noget.

“*Hooyo, hooyo!*”

Guled kigger på mig og griner fjoget, næsten undskyldende.

“Så du hende? Man skulle tro hun aldrig havde set en white boy før. Kom, du skal møde min hooyo.”

Entreen har ikke noget lys. Stuen er firkanter og lille. Væggene består af gammelt tapet med flere huller. En mørk sofa står op ad den ene væg længst væk fra det tykke billedrørsfjernsyn der står op ad den modsatte. To bedetræpper ligger vendt skråt mod vinduet der er afskærmet med pletterede persienner. Der ligger lidt tøj og Pokemonkort på resten af det store grå gulvtæppe. En tyk Koran på sofaborde. Lysstofværene skinner kraftigt og klinisk som